

Arrest

nr. 91 598 van 19 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Soedanese nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers worden op 24 januari 2011 aangetroffen bij een politionele controle en elk in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Verzoekers worden op 31 januari 2011 opnieuw aangetroffen bij een politionele controle en elk in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 9 mei 2011 dienen verzoekers elk een asielaanvraag in.

1.4. Op 19 januari 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, in antwoord op de ingediende asielverzoeken, beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stellen tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Verzoekers dienen op 23 april 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.6. Bij arrest met nummer 82 455 van 5 juni 2012 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

1.7. Op 28 juni 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Deze beslissing, die op 23 juli 2012 aan verzoekers ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 23,04,2012 bij onze diensten werd ingediend door:

*[S. A. A.]
geboren te [...] op [...]
en [M. A. H.]
geboren op [...]*

nationaliteit: Soedan

adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 26.6.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift¹ niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

1.8. Op 10 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekers.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij lichten dit middel als volgt toe:

“De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166).

Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W..

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 19 95- 96, 49) . Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

[...] De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991 .

Als reden waarom de regularisatie aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk verklaard wordt, verwijst de DVZ naar het verslag van Dr [L.], dat luidt als volgt :

Artikel 9ter §3-4°

ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 23.04.2012.

Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer gevorderd stadium van de ziekte.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 02.04.2012 en de bijlage waarnaar in dit SMG verwezen wordt en die over dezelfde pathologie handelt, blijkt dat geen enkele van de aangehaalde aandoeningen van aard is een directe bedreiging te zijn voor het leven van betrokkene,

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

[...]

De DVZ is van oordeel dat verzoekende partij niet lijdt aan een levensbedreigende ziekte en dat er geen bezwaar bestaat tot terugkeer naar het herkomstland van verzoekende partij.

Nochtans,

Verzoekende partij is het volstrekt oneens met de argumentatie van de DVZ om volgende redenen:

1. Zij wijst op het belang van de therapeutische relatie met de therapeut. Zij heeft een vertrouwensband opgebouwd met haar therapeut. Men kan hier niet lichtzinnig mee omspringen. Deze band is doorslaggevend voor het boeken van resultaat in haar genezingsproces. Een positief behandelingsresultaat staat of valt met het ontwikkelen van een goede werkrelatie, waarvoor de "therapeut- en cliëntkenmerken" doorslaggevend zijn. Therapeuten die geen goede werkrelatie kunnen opbouwen of in stand houden met hun cliënt, bereiken, ondanks de beste therapeutische technieken, geen goede resultaten. Anders gezegd heeft de persoon van de therapeut meer invloed op de uitkomst van de therapie dan om het even welke specifieke behandelingsmethode. In dat verband wordt ook verwezen naar een arrest RvV (CCE 75 063) , waar de RvV het belang van de therapeutische band erkent.
2. Middels de aan de gang zijnde behandeling, wordt vooruitgang geboekt, die helemaal zou verloren gaan in geval van stopzetting van de behandeling.
3. Verzoekende partij kan geen behandeling bekostigen in het thuisland.
4. Zij wijst eveneens op het feit dat haar ziekte ernstig is en levensbedreigend is. Het uitblijven van behandeling en medicatie, kan voor haar levensbedreigend zijn.

Verzoekende partij verwijst naar het medisch attest van haar behandelende arts, Dr [T.] dat integraal deel uitmaakt van dit verzoekschrift. Uit dit attest blijkt duidelijk dat verzoekster wel degelijk lijdt aan een ziekte die een bedreiging voor haar leven inhoudt indien niet behandeld. Bijgevolg werd in de huidige beslissing niet voldaan aan de formele motiveringsplicht waaraan deze beslissingen zijn onderworpen."

3.2.1. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan deze beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, verwijzend naar artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de aandoeningen van verzoekster kennelijk niet beantwoorden aan een ziekte in de zin van § 1, eerste lid van deze bepaling. Hierbij wordt verwezen naar een advies van een ambtenaar-geneesheer van 26 juni 2012, dat onder gesloten omslag samen met de bestreden beslissing aan verzoekers ter kennis werd gebracht en integraal deel uitmaakt van de motivering van deze beslissing. In dit advies wordt gesteld dat geen van de aangehaalde aandoeningen van aard is een directe bedreiging te zijn voor het leven van verzoekster. Verzoekers tonen met hun betoog niet aan dat de tot uitdrukking gebrachte motieven van de bestreden beslissing niet afdoende zijn om hen in staat te stellen de vereiste nuttigheidsafweging te maken.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

Waar verzoekers nog verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van rechterlijke beslissingen en naar artikel 149 van de Grondwet, volstaat de vaststelling dat noch de aangehaalde rechtspraak, noch de aangehaalde grondwettelijke bepaling van toepassing is op administratieve beslissingen, zodat dit onderdeel van het middel *in casu* niet dienstig is (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

3.2.2. In de mate dat verzoekers betogen dat zij het oneens zijn met de motivering van de bestreden beslissing, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

[...]

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

[...]”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij hun verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift op naam van verzoekster voegden waarin volgende aandoeningen worden weerhouden: *“status splenectomie: immunodepressie; met potentieel ernstige infecties + nood aan goede follow-up, snelle antibioticaprofylaxie en opvolging regelmatige vaccinaties”, “posttraumatisch stresssyndroom” en “hernia abdominalis, progressief uitbreidend met uiteindelijke noodzaak chirurgie”.*

Op 25 juni 2012 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een ambtenaar-geneesheer om een advies met betrekking tot de ziektes ingeroepen in het standaard medisch getuigschrift. De ambtenaar-geneesheer bracht op 26 juni 2012 volgend advies uit:

“[...] Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 23.04.2012.

Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 02.04.2012 en de bijlage waarnaar in dit SMG verwezen wordt en die over dezelfde pathologie handelt, blijkt dat geen enkele van de aangehaalde aandoeningen van aard is een directe bedreiging te zijn voor het leven van betrokkene.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Dit advies werd onder gesloten omslag aan verzoekers overhandigd en naar dit advies wordt expliciet verwezen in de motivering van de bestreden beslissing, waar het een integraal deel van uitmaakt.

Verzoekers betogen dat de ziekte van verzoekster wel degelijk ernstig is en dat het uitblijven van een behandeling en medicatie voor verzoekster levensbedreigend kan zijn. Zij verwijzen hiervoor naar een medisch attest van verzoeksters behandelende arts dat wordt gevoegd bij het verzoekschrift. De Raad merkt evenwel op dat dit een nieuw medisch attest van 3 augustus 2012, zijnde na het nemen van de bestreden beslissing, betreft. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). Hetzelfde dient te worden gesteld waar verzoekers een schrijven van 1 augustus 2012 voegen dat verzoekster psychotherapeutische sessies

volgt. Door verder louter voor te houden dat zij niet akkoord gaan met de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer van de aandoeningen van verzoekster, tonen verzoekers niet aan dat de appreciatie door de ambtenaar-geneesheer van de aangevoerde aandoeningen zoals deze blijken uit de in het kader van de verblijfsaanvraag voorgelegde medische stukken – die aan de basis ligt van de bestreden beslissing – foutief of kennelijk onredelijk is en dat deze arts verkeerdelijk besloot dat deze aandoeningen geen ziektes zijn zoals gedefinieerd in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Louter ten overvloede wijst de Raad er in dit verband op dat het feit dat de aandoening van een persoon in de toekomst kan evolueren tot een levensbedreigende aandoening niet noodzakelijk leidt tot de conclusie dat deze persoon actueel een aandoening heeft in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan hierbij verder ook enkel vaststellen dat verzoekers noch in hun aanvraag om machtiging tot verblijf noch in huidig verzoekschrift enig stuk aanbrengen waaruit blijkt dat verzoekster in het herkomstland of elders waar zij een verblijf kan genieten niet kan worden behandeld of de vereiste medicatie niet kan verkrijgen. Er blijkt dan ook geenszins dat er sprake zal zijn van een stopzetting van behandeling, waardoor de geboekte vooruitgang teniet zou gaan. De Raad wijst er in dit verband op dat overeenkomstig artikel 9ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet de vreemdeling samen met zijn aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen dient over te maken met betrekking tot zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. *In casu* blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers geen dergelijke inlichtingen overmaakten. Zij beperken zich verder tot een loutere bewering dat zij geen behandeling kunnen bekostigen in hun thuisland. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook niet dan verzoekers onvermogen waren in hun thuisland, nu zij verklaarden 8000 dollar te hebben betaald om naar België te komen.

In zoverre verzoekers daarnaast wijzen op het belang van de vertrouwensrelatie tussen verzoekster en de therapeut, welke in grote mate het slagen van de behandeling bepaalt, tonen zij evenmin aan dat verweerder op foutieve of op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat de aandoeningen van verzoekster kennelijk niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging. Deze wetsbepaling heeft immers geenszins tot doel om een vreemdeling tot een verblijf toe te laten opdat deze de vertrouwensrelatie met een bepaalde arts/therapeut kan verderzetten. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad is verder niet dienstig, nu dient te worden gesteld dat verzoekers niet aantonen dat de feiten die hebben geleid tot deze rechtspraak dezelfde zijn als de feiten zoals ze voorliggen in huidige zaak en in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

Verzoekers tonen met hun uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS